

Veniți copii acasă

Dorurot

Zăpada-i spulberată,câmpia-i toată răni,
E crivăț până-suflet, tristețea cere vămi,
Singurătatea-ntinde pe lume cinic voal,
Din hăuri, aprig vântul, amenință prin geam...
-O, mamă, din icoane, coboară iar în lume,
Și plângi tu soarta noastră! - căci nu-ndrăznim a spune,
Că nu-s copiii-acasă, căci au uitat cărarea,
Că stând în poarta casei, mă prinde înserarea,
Dar ei nu știu că viața, azi e și mâine nu e,
Că vreau să-mi văd nepoata până nu plec din lume...
Căci ieri eram bolnavă, la fel cum sunt și azi,
Și merg parcă mă târâi, și-s suptă la
obraz,
-O, vântule, te-oprește, câmpia toată-i răni,
-Sub lespede de piatră, tu mamă des mă chemi!

-Veniți copii, acasă, părinții vă așteaptă,
-Veniți cât văd cu ochii, cărarea înspre poartă,
-Lăsați dreptunghiuri care, o virtuală viață,
În loc de cea reală, mereu v-o pun în față!...

E crivăț până-n suflet, tristețea cere vamă...
-Deci nu uita copile, de mama ta bolnavă!...